

Γ. Βρούτου

Ἀθηνᾶ

φλεγμαινούσης φαντασίας ἤρεμος ἦτο καὶ σεμνὴ καὶ ἀπέριττος. Καὶ διὰ τοῦτο τὰ ἔργα τοῦ Βρούτου ἐξιτιμήθησαν μετ' ἰδιαιτέρας συμπαθείας.

Ἐκ τῶν ἔργων του τὰ μᾶλλον ἀποδίδοντα τὴν καλλιτεχνικὴν του ψυχὴν εἶνε : ὁ Πάρις (βραβευθεὶς διὰ χρυσοῦ μεταλλίου ἐν Παρισίοις), ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ τὰ δύο τελευταῖα ἀντίστοιχα «Θύελλα» καὶ «Γαλήνη».

Ἄλλα ἔργα του εἶνε ἡ «Δειλὴ Φαληροπούλα», ἡ «Καρκίνοφοβία», ὁ «Ἔρως θραύων τὸ τόξον του», ἡ «Λήδα», «Ἥχῳ καὶ Νάρκισσος», ὁ Ἡρακλῆς ἀποδεδυμένος τὸν φλεγόμενον χιτῶνα, ἡ «Ἀθηνᾶ» ὡς καὶ ἄλλα. Ἀπεπειράθη πρὸς τούτοις καὶ τὴν συμπλήρωσιν τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου καὶ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους.

Τὴν ἀρχαϊκότητα τῆς τέχνης ἀποδεικνύουν ὅλα μὲν τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἰδιαίτερα ὅμως τὸ «Δωδεκάθεον», μία σειρά ἀναγλύφων τῶν δώδεκα θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ἡτις κοσμῶν τὸ Μουσεῖον τῆς Βοστώνης. Τὸ ἄνωμα τῶν Νιοβιδῶν, ἡ προτομὴ τοῦ Περικλέους, ἡ «Αὐγὴ» καὶ ἡ «Νύξ», ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ ἡ Ὑγιεία συμπληροῦν τὰ ἀρχαιοπρεπῆ αὐτοῦ καλλιτεχνήματα.

Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνδριάντοποιὸς ὁ Βρούτος εἰρ-

γάσθη. Οἱ ἀνδριάντες τοῦ Κοραῖ, τοῦ Ζάππα, τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Σερπιέρη, τοῦ Ἀβέρωφ εἶνε ἰδικὰ του ἔργα, ἀλλὰ κυρίως ὑπέροχα κρίνονται τὰ δύο ἀγάλματα τῆς «Θρησκείας» καὶ τῆς «Ἐπιστήμης», ἅτινα κοσμοῦν τὸ νεκροταφεῖον τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Βρούτος ὑῆρξε παραγωγικὸς καὶ τὸ πρὸς τὸν τοῦτο ἐν τῇ στείρᾳ καλλιτεχνικοῦ ἐνδιαφέροντος ἡμετέρα κοινωνία ἀποβαίνει πολύτιμον. Καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ἡ τέχνη τὸν εἴλκυσε καὶ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν αὐτῆς ἀφιερῶθη ὁλοψύχως. Ἐν τῇ ἀκαταπονήτῳ θελήσει αὐτοῦ, ἀνεδείχθη ὁ περισσότερον ἔως πάντος ἄλλου Ἑλλήνος γλύπτου ἐργασθεὶς, ἀναμφιβόλως δὲ εἶνε καὶ ὁ γενναϊότερον ἀμειψθεὶς, διότι ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ του σταδίῳ ὁ Βρούτος διεχειρίσθη δύο ἑκατομμύρια. Ἀπίστευτον ἀληθῶς διὰ τοὺς αἰσθητικούς ὁρους, ὑφ' οὓς ἡ νεώτερα Ἑλλὰς βιοῖ εἰσέτι.

Ἀλλὰ καὶ ὡς ἄτομον ὁ Βρούτος δυσαναπλήρωτον κενὸν ἀφίνει εἰς τοὺς καλλιτεχνικούς κύκλους. Μειλίχιος, ἀγαθός, πάντοτε πρὸς ὅλους φίλος καὶ ἀντιλήπτωρ προστάτης δὲ τῶν προσφιλῶν του μα-

Γ. Βρούτου

Θρησκεία